

j.e. van den brink

romeinen

toelichting op
de romeinen-brief

j.e. van den brink

romeinen

WWW.RHEMAPRINT.NL

WOORD VOORAF

Het is voor mij een bijzondere vreugde om na de toelichting op de Openbaring en die op de Hebrreeën nu ook een bijbelstudie het licht te doen zien over de brief van Paulus aan de Romeinen. Als voorganger van een volle-evangelie gemeente heb ik dikwijls de opmerking gehoord, dat men zich in onze kringen eigenlijk maar eenzijdig bezighoudt met de geestelijke gaven zoals het spreken in tongen en de genezing op het geloof. Hoewel wij deze onderwerpen als onderdeel van ons geestelijke fundament onontbeerlijk achten is onze aandacht toch op de volle raad Gods gericht. Ik ken de grote belangstelling en de liefde der leden van de volle evangelie gemeenten voor de gehele Schrift. Men doet daar tezamen en ook individueel zeer veel aan bijbelonderzoek.

Jammer genoeg moet men zich hierbij vrijwel alleen oriënteren op verklaarders, wier uitleg niet overeenstemt met de leer van het Koninkrijk der hemelen zoals Jezus deze verkondigde en waarmee Paulus rondreisde. Daarom geven deze exegeten geen bevredigend inzicht en vaak zelfs helemaal geen commentaar op teksten die wij van groot belang achten.

Toen mijn vrouw en ik ten behoeve van onze gemeente de Romeinenbrief trachtten te verstaan, gingen wij van het principe uit, dat Paulus een volle evangelieprediker was en dat de leer aangaande de onzienlijke wereld ook hier de sleutel zou zijn tot een goed begrip van dit bijbelboek. Bij het maken van onze kanttekeningen was het noodzakelijk ons geheel in te leven in de denkwereld van deze apostel, ten einde hem in zijn manier van uitdrukken te kunnen volgen.

Paulus was een man die op de weg naar Damascus plotseling in een situatie kwam, waarin hij alle religieuze vastigheden onder zich zag wegvallen en hij met alle traditionele inzichten moest breken. Hij was een koploper geweest in de Joodse orthodoxie en werd nu geroepen om pionier te worden van een evangelie, dat de leer der vaders op revolutionaire wijze tot een verouderd begrip complex maakte. Hij moest zijn aardse zekerheden inwisselen voor onzichtbare, hemelse realiteiten, opdat hij van een natuurlijk mens onder de wet, een geestelijk christen zou worden. Hij getuigde van deze radicale omschakeling met de woorden: "Het oude is voorbijgegaan, zie het nieuw is gekomen". De inhoud van zijn brief aan de Romeinen kan dan ook samengevat worden in de uitspraak van de apostel in hoofdstuk 6:4, die ik als motto koos: In nieuwheid des levens". Zijn brief is immers het van dit vernieuwde denken.

De uiteenzettingen in de Romeinenbrief zijn belangrijk, omdat zij licht geven op talrijke aspecten van de christelijke leer, zoals op: zonde, wet, genade en gerechtigheid. Zij tonen ons de werkwijze van de zondemachten in de gebonden mens, maar ook de overwinning door de Geest des levens in hem. Er wordt gesproken over de openbaring van de zonen Gods, over de uitverkiezende genade voor allen die in Christus zijn, over de betekenis van het geestelijk Israël, de plaats van de gelovige in de gemeente, zijn verhouding tot de overheid, zijn verdraagzaamheid ten opzichte van hen die nog aan het begin van het pad des levens staan, en de apostel eindigt met persoonlijke groeten aan zijn vele broeders en vrienden.

Met deze toelichting op de Romeinenbrief heb ik getracht de lezer 'de zin des Heren' te doen verstaan en hem een blik te schenken in het raadsplan van God met de mens. Het is raadzaam dit boek langzaam te lezen, want het bevat meer dan eenvoudige 'melkspijs'. Er is 'een en ander moeilijk te verstaan', maar wanneer men zich de inhoud tot zijn eigendom gemaakt heeft, zal de visie in de geestelijke wereld verruimd zijn, hetgeen innerlijke zekerheid en blijdschap tot gevolg heeft. Dit boek brengt u ongetwijfeld verder op 'de hoge weg' en daardoor dichterbij de Heer zelf.

Gorinchem, januari 1973

J.E. van den Brink

HOOFDSTUK 1

INLEIDING

Paulus schreef de Romeinenbrief op zijn derde zendingsreis vanuit Corinthe. Tijdens zijn tweede reis was hij een tijd lang in huis geweest bij Aquila en Priscilla, die als Joods christelijk echtpaar uit Rome verdreven waren (Hand. 18:2). De aanleiding daartoe was de twist onder de Joden over een zekere Chrestos, waarschijnlijk een verbastering van Christus. Angst voor alles en nog wat nam in het leven van keizer Claudius een belangrijke plaats in. Bang als hij was voor oproer onder de Joden over dit geschil, gaf hij bevel dat alle Joden, Rome moesten verlaten. De gevluchte christen-Joden verkondigden overal het evangelie.

Aquila en Priscilla zijn hier voorbeelden van. De Here gebruikte zulke vervolgingen vaker om het evangelie te verspreiden. Zo staat in Handelingen 8:1,4: 'En er ontstond te dien dage een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem; en allen werden verstrooid over de streken van Judéa en Samaria'. 'Zij dan die verstrooid werden, trokken het land door, het evangelie verkondigende'.

Door hun contact met Paulus leerden Aquila en Priscilla nauwkeurig hetgeen op Jezus betrekking had. Van hun kant lichtten zij de apostel over de christenen te Rome in. Daar waren veel Jodengenoten of proselieten, die door rondreizende predikers tot het christelijke geloof gekomen waren. Zij onderhielden als christenen toch nog de Joodse wetten en achtten daarom de echte heiden-christenen minder dan zichzelf.

Dr. J. de Zwaan schrijft in zijn 'Inleiding tot het Nieuwe Testament': 'De brief aan de Romeinen is in 57 na Christus uit Corinthe verzonden. Dat jaartal heeft ons wat te zeggen: keizer Claudius (41-54) was door Nero (54-68) opgevolgd. Dit betekende, dat de Joden die Claudius ongeveer 50 na Christus uit Rome verbannen had, zich sedert een jaar of twee drie weder in dit centrum der oude wereld konden vestigen. Men moet zich goed realiseren wat dit voor de christen-gemeente(n) te Rome inhield!

Gedurende enige jaren had(den) zij geheel op eigen voeten moeten staan en gaan! De mannen die deze kringen hadden gesticht of althans in haar midden gezag hadden bezeten door hun oorsprong uit het Heilige Land, misschien zelfs het gezag van directe hoorders van Christus, waren vertrokken. Daarmede verdween de invloed van allerlei dat hun als Joden eigen was geweest! Het werd op eenmaal praktisch zonneklaar, dat men christen zijn kon en als christelijke gemeente(n) bestaan kon, zonder zich te spiegelen aan de synagoge of het oordeel van de Joodse christenheid te Jeruzalem als richtsnoer bij de hand te hebben.

De Joodse geest zweeg: haar dragers waren weg. Nu echter begonnen de emigranten terug te keren, of, in alle gevallen, mannen, die hun plaats weer konden innemen. Afgezien van persoonlijke kwaliteiten maakte dus hun komst de vraag acuut, waar de scheidslijn loopt tussen Joodse geest en christendom. Dit moet een zaak van brandende actualiteit geworden zijn voor hen die in deze paar jaren de gemeente(n) te Rome zelfstandig en naar hun beste weten hadden moeten leiden'.

In de eerste hoofdstukken van deze brief wijst Paulus de Joodse christenen erop, dat zij zich niet boven de heidenchristenen mochten verheffen, omdat zij langs dezelfde weg behouden waren. Maar ook de anderen vermaant hij vervolgens, zich niet boven het afgefallen volk Israël te stellen. Paulus had zich voorgenomen naar Rome te gaan om daar de christenen te onderwijzen in de weg die hijzelf als christen-Jood gegaan was; de apostel kende alle conflicten uit eigen leven. Hij had evenwel geen gelegenheid om te gaan. Op zijn derde zendingsreis ontmoette hij opnieuw Aquila en Priscilla, die toen te Efëze woonden (Hand. 18:26).

Door hen werd hij aan zijn vroeger voornemen herinnerd. Paulus meende dat er in Rome toch orde op zaken gesteld moest worden aangaande het evangelie van Jezus Christus. Hij schreef dus deze brief, waarin hij ingaat op de problemen die er tussen de heidenchristenen en Joodse christenen waren. In Rome spreekt hij niet van een gemeente. Waarschijnlijk waren er dus alleen huisgemeenten, misschien van Joden en heidenen afzonderlijk.

1,2. Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een geroepen apostel, afgezonderd tot verkondiging van het evangelie van God, dat Hij tevoren door zijn profeten beloofd had in de heilige Schriften.

Paulus was een dienaar van Christus Jezus. Hij noemt zich een 'doulos' of 'slaaf', die geheel het eigendom van zijn Meester was. Hij was tot apostel geroepen, want zijn Heer had hem op de weg naar Damascus Zelf aangesproken. Hij was dus evenals de andere apostelen op speciale wijze geroepen, zoals er staat: 'Niet gij hebt

Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan' (Joh. 15:16).

Het woord apostel wordt hier in engere zin gebruikt (zie ook vers 5). Paulus had namelijk ook Jezus gezien en door vele openbaringen was hij bekend geworden met het geheimenis van het Koninkrijk der hemelen, dat de Heer aan zijn andere apostelen tijdens zijn bediening op aarde Zelf bekend gemaakt had. Jezus bracht de leer van het Koninkrijk der hemelen, en in Mattheüs 13:11 lezen wij, dat het de discipelen gegeven was de geheimen van het Koninkrijk der hemelen te kennen en te verstaan. De apostelen waren immers speciaal geroepen om het evangelie van het Koninkrijk der hemelen aan de ganse schepping door woord en geschrift bekend te maken. Paulus kende deze mysteries van de onzienlijke wereld door een rechtstreekse werking van Gods Geest: 'Dat mij door openbaring het geheimenis bekend gemaakt is' (Ef. 3:3).

Apostelen in engere zin zijn mannen die geroepen zijn de geheimen van het Koninkrijk der hemelen, waarin zij rechtstreeks door de Heer ingewijd waren, uit te dragen. Wij verkondigen deze verborgenheden ook, maar gronden die op hun leer, 'gelijk ons hebben overgeleverd degenen die van het begin aan ooggetuigen en dienaren van het woord geweest zijn' (Luc. 1:2). De apostelen waren allen getuigen geweest van de opstanding van Jezus. Paulus ook, want bij had eveneens de verheerlijkte Meester gezien: 'Ben ik geen apostel? Heb ik niet Jezus, onze Here, gezien?' (1 Cor. 9:1, zie ook Hand. 1:21,22).